

Jednorožec z Útulku

Romana Metelková

„Vztahy, iluze a jeden Jednorožec, co ví svoje.“

**DOPORUČENÍ
PRO ČTENÁŘE
VHODNÉ I NA WC**

● ■ **pointa**

Jednorožec z Útulku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

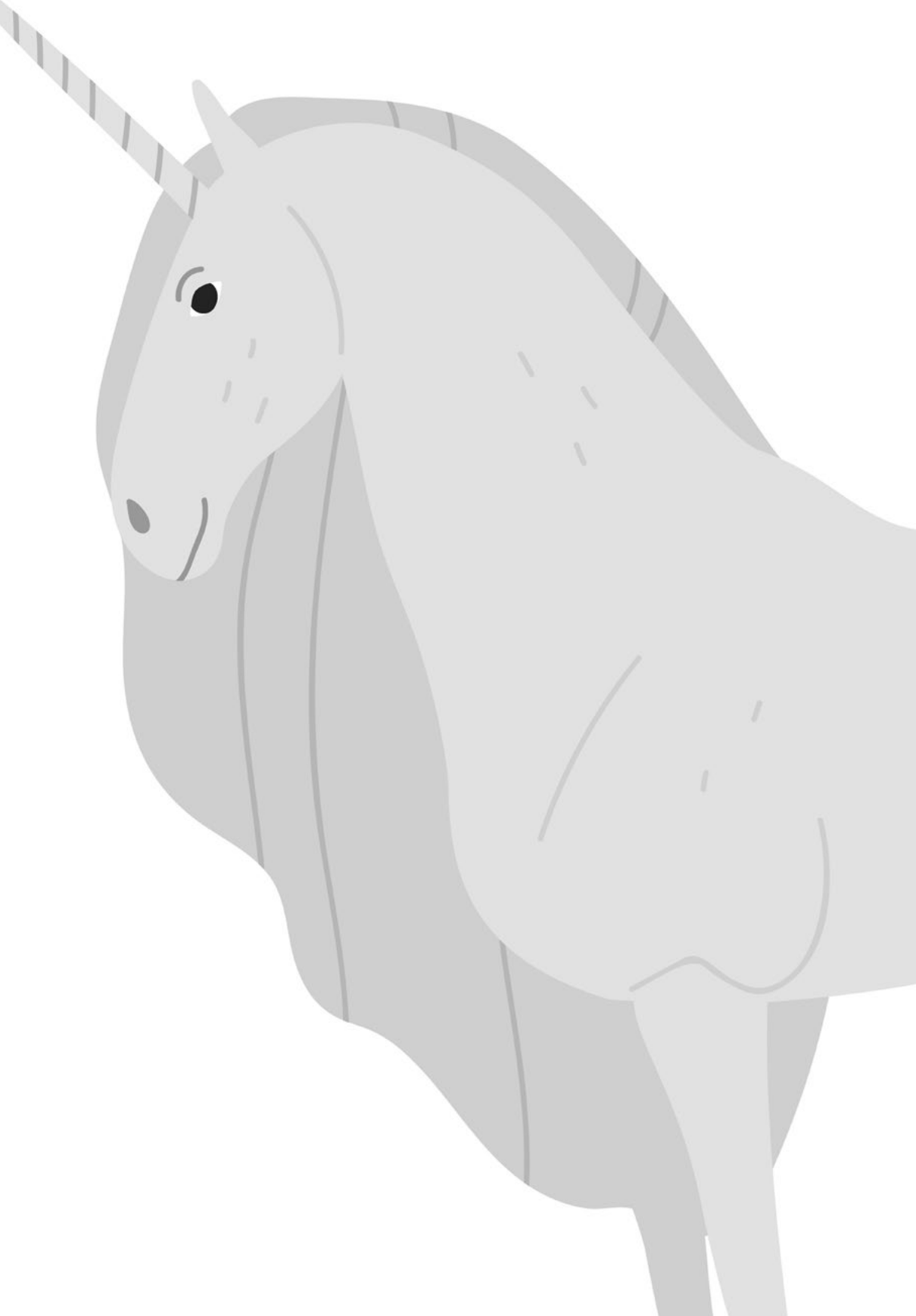
Romana Metelková
Jednorožec z Útulku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

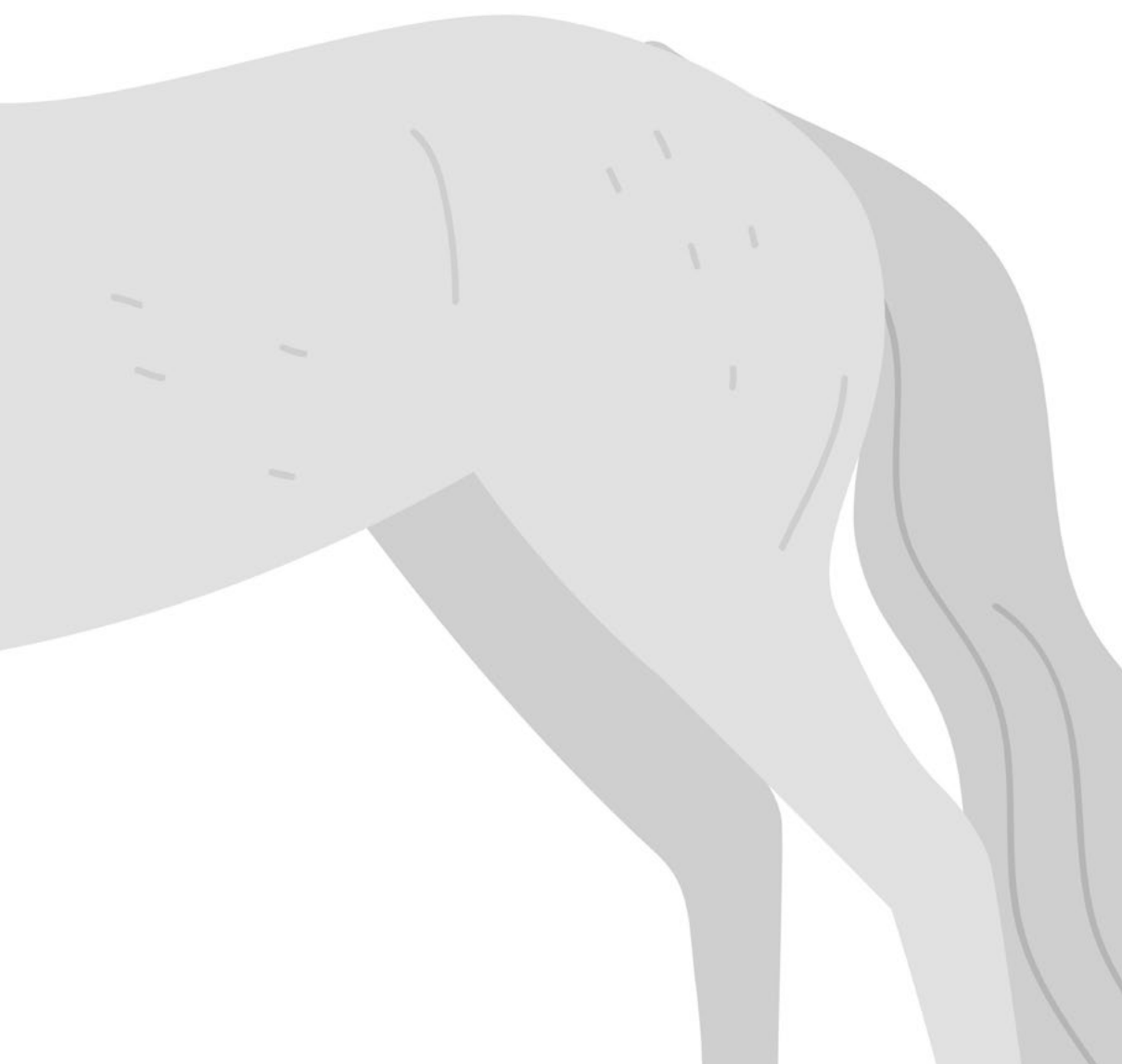
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jednorožec z Útulku

Romana Metelková

*Děkuji za víru, podporu a odvahu stát při mně i tehdy,
když jsem si nebyla jistá ani poslední tečkou.*

Jednorožec si to pamatuje. A já taky.

*Podpořit knihu je dar. Nechat své jméno vstoupit do jejího
příběhu je důvěra. A tu беру vážně.*

Velké díky patří:

Anna Holá

Josef Hrdina

Petr Petr

David Špičák

Miroslav Metelka

*Jako malá jsem čekala, že mi do života
přijde Jednorožec.
Nepřišel.
Přišel až po padesátce.
A s přechodem.
Vesmír má smysl pro humor.
Já už naštěstí taky ♥*

Jednorožec z Útulku

Pohádka pro ty, co už dávno vědí, že kouzla se nedějí jen tak.

A že si pro ně občas musíš dojít blátem. Klidně v teplákách.

Útulek je místo pro lidi, co už mají dost chytrých knih o tom, jak být lepší verzí sebe sama.

Není to kniha o dokonalých lidech.

Je o lidech skutečných.

Trochu rozbitých.

Všelijak slepovaných.

Unavených, vtipných a překvapivě statečných.

O těch, co i přes všechno jdou dál.

Někdy hrdě.

Někdy po čtyřech.

Někdy jen proto, že už je blbý to zabalit.

Možná to nebylo lehký.

Možná nemáme všechno srovnaný.

Možná nemáme mapu ani ideální minulost.

Ale jsme tady.

To dnes stačí.

Jo. A říká se, že tu žije Jednorožec.

Ale upřímně... **to není to nejdivnější, co tu potkáš.**

Držíš v ruce knihu, která ti nebude slibovat, že najdeš vnitřní klid, sedm čaker a tři jednorožce, co tě po duze odnesou do ráje sebelásky.

Tím, že jsi ji otevřel, jsi totiž právě vešel dovnitř.

Do Útulku.

Nebudu ti říkat, jak žít. Protože ty už žiješ.

A to je občas takovej masakr, že si za to zasloužíš spíš medaili než další seznam úkolů.

Tady tě nikdo nebude nutit být lepší verzí sebe sama. Maximálně ti Jednorožec prdne duhu do kafe.

Útulek je místo, kde končí všechno, co jsme neutáhli, nezvládli nebo prostě posrali.

Místo, kde se s tím nemusíš tvářit důstojně.

Tohle není kniha s návodem. Nečekej deset kroků ke štěstí.

Krok jedna: přestaň číst články o tom, jak být lepší verzí sebe.

Krok dva: nezabíjej nikoho. Zatím.

Tady najdeš objetí.

Občas facku, která bolí, ale šeptá:

„Hele. Jsi dobrej. I s tím bordelem.“

Protože život je směšně vážnej. A vážně směšnej.

A stejně ho máme rádi. Aspoň občas.

V pauzách mezi zhroucením a dalším pokusem o novej začátek, ktorej stejně skončí u seriálu a sušenek.

Tak vítej.

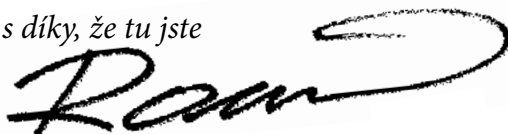
Mezi lidmi, co si dělají srandu sami ze sebe, protože to je jediná jistota, která fakt funguje.

A navíc – smát se sám sobě je zadarmo.

Terapie už ne.

PS: Musím přiznat, že jsem za rok a půl psaní Útulku prošla všemi fázemi autorské existence. Od „tohle je geniální“ až po moment, kdy jsem chtěla rukopis spálit, popel sežrat, a přitom ještě napsat na oblohu dýmovým písmem: „NEČTI TO!“

S láskou, černým humorem a s díky, že tu jste

Postavy z Útulku

Jednorožec

Symbol všech snů, ideálů a očekávání. Důkaz, že realita má smysl pro humor.

Ing. Dokonalá

Má slabost pro bižuterii, humor a pravdu. Najdete jí s rozmazanou řasenkou a otevřeným proseccem.

Egouš

Král sebevědomí, co mu sahá až nad hlavu. Kdyby mohl, ocenil by se sám.

Čivava

Věrná, oddaná... na hranici stalkingu. Její motto: Miluju tě tak moc, že tě nenechám dýchat. A ještě ti zkontroluju telefon.

Kočka

Všechno má na háku. Opravdu všechno.

Osel

Unavený, ale věrný. Nosí všechna „jednou“. Začne... ale ne dneska.

Víla

Má krystaly, kombuchu a tik v oku. Medituje tak dlouho, že občas omdlí.

Paní Možná

Nikdy neříká ne. Ale ani ano. Specialista na „ještě uvidíme“.

Další postavy se budou objevovat průběžně. Protože nic se nehýbe tak živelně jako lidská hlava.

Epizoda I: **Jednorožec u nás doma**

aneb nikdo ho nezval, ale prdí třpytky

U nás doma žije Jednorožec.

Prostě se jednoho dne objevil a od té doby tu je.

Žádná paráda. Žádný „a teď se mi změní život“.

Spíš jsem otevřela dveře a on tam stál. Trochu tlustej. Kopyta špinavý. Hříva pamatuje lepší časy. Výraz typu: Čau. Asi tu chvíli pobudu. Zardarmo ale nevozím ani děti do školy...

Ale neber Jednorožce, že jo.

První, co udělal, bylo, že šel do lednice. Vyklopil jogurt na zem. Myslela jsem, že ho chce. Nechtěl. Překážel mu v cestě za šiškou vysočiny. Prioritky jak prase a v sobě nejen moudrost věků, ale i cholesterol jak po třech Vánocích...

Má zvláštní talent třpytit se přesně ve chvílích, kdy by bylo lepší držet hubu. A prdět duhu pokaždý, když se snažím tvářit, že mám život pod kontrolou. Což je mimochodem stav, který trvá asi tři minuty týdně. V dobrým týdnu.

A pak jsem to zkusila. Ne nic zásadního. Jen tak. Na zkoušku. Je to přece Jednorožec. Říkám mu: Hele... nemohl bys mi třeba pomoci... vyhrát ve sportce?

Podíval se na mě. Dlouze.

Zaskřípal zuby. Ne magicky. Ale tím způsobem, co značí: už jsem to slyšel. A stálo mě to křídla.

Jednorožci křídla nemají. Ty má Pegas.

Tenhle si je přál. A ne jen tak pro parádu. Ne kvůli Instagramu nebo aby vypadal líp na pohlednici.

Ne že by je nikdy neměl.

Měl.

Přišel o ně kvůli lásce. Byla to podmínka. Že přestane být tím, kým je. Že se vejde. Že nebude moc. Že nebude jinej. Souhlasil. A od té doby prdí třpytky místo kouzel a tváří se, že mu to nevadí.

Třeba dneska. Pekla jsem. Bábovku. Nevyklopila se. Držela ve formě jak trauma v rodině. Vyklopení proběhlo. Důstojnost zdrhla.

Tady nepomůže nic – ani kdyby jí Jednorožec posypal třpytkama a zpíval u toho *Narodil se Kristus Pán*.

Tvrdil mi, že všechno je jen lekce. Lekce čeho, ty vole. Trpělivosti? Vraždy?

Stál mi za zády, opřenej o linku, a mudroval: „Všechno je o nastavení mysli.“

Já měla v ruce formu a nastavovala mysl tak, abych ho nezabila a nešla si sednout.

Vedle lednice leží jeho batoh. Velkej. Ošoupanej. Bez zipu. Koukaj z něj sny. Některý hezký. Některý dost naivní. A některý už smrděj, protože tam ležej roky a nikdo s nima nic nedělá. Jednorožec tvrdí, že na ně dojde. Jednou. Až bude čas. Nebo až mu někdo jiný vyřeší život.

Občas se na ten batoh dívám a říkám si, že problém nejsou ty sny. Problém je, když je pořád taháš, ale čekáš, že se splní samy. Jednorožec to slyší. Dělá, že ne. Má sluch jak egomaniak na terapii.

Pak se samozřejmě objeví Ing. Dokonalá. Vždycky ve chvíli, kdy mám pocit, že to dneska docela dávám. Ing. Dokonalá má řešení na všechno. Kromě vlastního života. Postaví se do dveří, rozhlídne se po kuchyni, po mouce na zemi, po bábovce ve vizuální krizi a po Jednorožci, co prdí třpytky do dřezu, a klidně řekne: „To by šlo. Kdybys víc chtěla.“

Čivava brečí v koutě, protože jí někdo neodepsal dvanáct minut. Tvrdí, že je v pohodě. Její nervový systém má jiný názor.

Vlastně dva. Jeden panikaří a druhej si to natáčí na pozdější sebezničení.

Stála jsem – pocit rozjebanýho origami.

Složená na tisíc způsobů, ani jeden použitelný.

Jednorožec běhá po kuchyni a strílí ze zadku třpytky. Třpytky nejdou vysát.

Občas taky prdí duhu. Ne metaforicky. Reálně. Máme ji i ve spárách. Mezi dlaždičkama, v rohu u linky a trochu i v hlavě. Říkala jsem si, jestli fakt existuje. Tak jsem na něj chvíli čuměla. On se na mě podíval, vytrhnul si chlup z prdele a strčil mi ho pod nos. Jen tak. Aby bylo jasno.

Žádný světlo z nebe. Žádný znamení. Jen chlup a pohled typu: tak co, už věříš?

Tehdy mi to došlo.

Možná nejsem rozbitá. Možná nejsem ani špatná.

Možná jen žiju s plným domem emocí, bordelem v hlavě a jedním tlustým Jednorožcem, kterej mě občas sere.

Ale kdyby odešel, bylo by tu ticho.

A to by mě děsilo víc než všechny třpytky světa.

Epizoda 2:

Egouš

aneb ten, co se přišel jen podívat, protože on přece žádný problémy nemá

(Poznámka pro čtenáře: není to můj manžel. Fakt ne.)

Auuuu... Jednorožec mi od rána několikrát stoupl na nohu. Má u toho kecy, že se dá i říct, že mi šlápl na kuří oko. Testuje, jestli si pořád nemyslím, že neexistuje. Znovu mu prý přišlo, že jsem zapochybovala. Tak kopyto.

Bylo těžké. Teplé. Nepohodlné.

„Fantazie tolik neváží,“ řekl.

Seděla jsem u stolu, držela hrnek s kávou a přemýšlela, jestli je horší bolest v noze nebo v hlavě. Jednorožec si stoupl bokem, jako by to byla náhoda, a tvářil se uraženě. Domácí pohoda jak z katalogu. Jen s kopytem.

A to den teprve začal.

Přišla návštěva.

Egouš tvrdí, že se stavil jen na chvilku. Na kafe. Ze zvědavosti. Že šel zrovna kolem a chtěl se jen podívat, jak to u nás vlastně vypadá. Rozhodně ne proto, že by něco řešil. On totiž nic neřeší. Nikdy. Maximálně ostatní.

Vešel s jistotou někoho, kdo má pocit, že když vstoupí do místnosti, měla by se lehce naklonit osa Země. Rozhlédl se, pousmál se a bylo jasné, že už má hotovo.

Já se při pohledu na něj automaticky chytla zárubně, jak opilá zadržím. Preventivně.

Rozlil po chodbě vůni sebeobdivu. Takovou tu těžší. Lepivou. Co se drží v nose a nejde vyvětrat ani otevřeným oknem. Sluneční brýle měl i doma. Prý světlo. Já myslím, že spíš publikum.

Rady rozdával zdarma. O to byly dražší.

Kočka ani nezvedla hlavu. Jen otevřela jedno oko.

„Přišel ses podívat, nebo nám to chceš vysvětlit?“

Egouš protočil oči. Tvrdí, že má alergii na kočky. Ve skutečnosti má alergii na otázky, na které nevymyslí odpověď do tří vteřin. Každou větu začínal stejně: *Já osobně si myslím...* a končil ji ještě jistěji: *a kdo má mozek, dá mi za pravdu.*

Usmíval se tím svým patentovaným úsměvem. Takovým tím, co by si klidně mohl nechat zapsat jako kulturní památku arogance.

Jednorožec seděl v koutě a mlčel. V batohu mu zašustily sny, ale hned se zase uklidnily. Některé věci se před Egoušem neříkají nahlas. Ne proto, že by byly slabý. Ale proto, že by je okamžitě rozcupoval, opravil a vrátil s poznámkou: „Tohle máš blbě.“

Jednorožec si mumlal, že ten, kdo ví, většinou moc nemluví. Protože v přítomnosti Egouše se moudrost raději schovává jak introvert na diskotéce.

Egouš se usadil na sedačku jako Viking před emoční bitvou, vytáhl z kapsy zrcátko a upravil si nápis na tričku: Jsem nejlepší důvod, proč se ostatní snaží.

Ano. Nosí to dobrovolně. Ano. Myslí to vážně.

Pak se ozvaly podpatky. Ten zvuk znáš. Ing. Dokonalá.

Egouš se otočil... a na vteřinu neměl co říct. Což ho samotného vyděsilo víc než ji. Emoce mu udělala malou dopravní nehodu v hrudi.

„Já tě nekomentuju,“ vyhrkl rychle, protože ticho je pro něj nebezpečný. „Já tě sleduju. Ty jsi chyba v systému. Krásná. Nedosažitelná. Přesto... narušuješ můj signál.“

V místnosti bylo ticho. Kočka přestala příst. Jednorožec si decentně odkašlal. Ing. Dokonalá se usmála. Jen lehce. Tak, že by si toho normální ego ani nevšimlo. Jenže Egouš jo. V hrudi mu něco křuplo. Nebyl to hlad. Nebylo to trávení. Byla to emoce. Ta levná. Nečekaná. Bez návodu.

Na vteřinu to vypadalo, že se tu rodí něco velkého. Jenže Ing. Dokonalá se naklonila blíž, položila mu ruku na rameno – jemně, skoro lidsky – a tiše řekla:

„Neblbni. To, co ti teď tluče v hrudi, není láska. To je tvoje nafouklý ego.“

Otočila se a odešla. Podpatky klapaly o podlahu jako potlesk za scénu, která skončila dřív, než se stihla zkazit.

Egouš zůstal poprvé bez komentáře. A někde uvnitř se objevilo místo, kam už nefoukalo jeho vlastní já-vím-líp.

Koukla jsem se na Jednorožce. Jeho výraz byl divnej – napůl soucit, napůl „to je ale blbec“. Zakousnul se mi do trička, přitáhl si mě blíž a mlčel.

„Tohle bolí,“ zamumlal nakonec.

„Co?“

Kývl směrem k Egoušovi.

„Nosí se to blbě. A sundává ještě hůř.“

Fig. 1.
Egouš

Epizoda 3: Paní Možná

aneb jak nic nerozhodnout, a ještě u toho vypadat duchovně

Paní Možná je taková ta tetka z Horní Dolní. Nikdy přesně nevíš, jestli přijde. Když přijde, nevíš, jestli zůstane. Když zůstane, nevíš proč. Dokáže tři hodiny sedět na lavičce a přemýšlet, jestli má vstát. Pak si řekne, že to ještě nechá otevřený. Prostor je důležitéj.

K nám domů nepřišla. Ona se spíš tak... objevila. Jednoho dne tu prostě byla, seděla u stolu, míchala si bezkofeinový kafe a říkala: „Uvidíme.“ Od té doby se u nás pořád něco uvidí. A nic se nestane.

Teď má seminář. Aspoň myslím. Na dveřích visí papír: SEMINÁŘ PANÍ MOŽNĚ – začátek: možná v šest. Nebo později. Polštáře po obýváku, světlo tlumený a ve vzduchu očekávání, který se zatím nechce realizovat. Paní Možná přichází pomalu. Má na sobě šaty, co jsou buď noční košile, nebo duchovní róba z výprodeje.

„Dobrý večer... nebo odpoledne,“ začne a sedne si na polštář. „Dnes bych s vámi chtěla mluvit o... no... o tom, co se ukáže.“ Nikdo netleská. Nikdo neodchází. Všichni čekají. „Život je proud,“ pokračuje. „Někdy je důležitý netlačit. Nechat věcem prostor.“

V rohu si odkašle Osel. „Mělo to začít včera.“

„Včera ještě nebyl správněj čas,“ odpoví Paní Možná klidně. Řekne to tak přesvědčivě, že jí to na vteřinu skoro uvěříš.

Osel si pak brumlá, že Paní Možná nikdy nic nevyhloučila. Ani svatbu. Ani rozvod. Ani želvu. Její kalendář je plnej bílejch míst, kterým říká prostor pro příležitosti. Realita tomu říká olympijská prokrastinace. Jednou dokonce prohlásila, že možná přijde i na vlastní pohřeb.

Vzadu stojí Jednorožec. Když je Paní Možná poblíž, trochu vybledne. Zadkem mu unikne tichej duhovej prd, spíš povzdech než výbuch, a cedule na zdi se sama přehoupne z **Už brzy** na **Uvidíme**.

Pak se otevrou dveře. Egouš. Rozhlídne se a uškĺbne. „Seminář pro lidi, co nevědí, co chtějí? Vedený někým, kdo to taky neví?“ Paní Možná se usměje. Neodpoví. Možná ho slyšela. Možná ne. U ní nikdy nevíš.